

af 1921 udtrykkelig som sin Formening, at 800 Kr. kan ikke anses for for meget selv med et Prinsniveau som det i 1914. Det er dog et meget kraftigt Billighedshensyn, maaske alt for kraftigt, men det er gjort gældende. Ogsaa Professor Berlin skriver i sin Betænkning, at en helt anden Sag er det, om Invaliderne paa Grund af det i Loven givne Tilsagn om en tilsikret aarlig Invaliderende paa 800 Kr. vil føle det som en bristet Forventning, hvis denne lovbestemte Rente ved en senere Lov nedsættes. Altsaa ogsaa Professor Berlin, som jo hævder, at nogen juridisk Ret har de ikke, siger selv, at de paa Grund af det i Loven givne Tilsagn om en tilsikret aarlig Invaliderende paa 800 Kr. vil føle det som en bristet Forventning, hvis denne lovbestemte Rente skulde blive nedsat. Altsaa, hvad Billighedshensynet angaar, indrømmer Professor Berlin, at det kan gøres gældende her.

Man hører undertiden, naar man taler om, hvad der er ret og billigt i dette Forhold, sige: Hvorfor skal en Invalid have mere end en Aldersrentenyder, der maaske er lige saa eller mere uarbejdsdygtig? Og det skal have givet Anledning til Misfornøjelse adskillige Steder, hvor man foretager en saadan Sammenligning. Jeg vil dog hævde, at der kan være god Grund til at behandle Invaliderne bedre end Aldersrentenyderne, thi medens Aldersrentenyderne, som har været raske tidligere, har haft Produktionsmuligheder og Muligheder for at spare sammen i deres kraftige Alder, har jo Invaliderne været handikappede ogsaa i den produktionsdygtige Alder og har ikke kunnet fortjene noget eller ikke nær saa meget som de andre. Der kan altsaa være god Grund til at behandle Invaliderne bedre end Aldersrentenyderne og give dem en højere Rente.

Det tredje Synspunkt, man kan anlægge overfor Lovforslaget, er det økonomiske. Det er givet, at hvis de nuværende Invalidere holdes udenfor, maa hele Ministeriets Lovforslag underkastes en økonomisk Revision. De Ændringsforslag, vi ser her, er jo stillet af Sundhedsministeren og Udvalgets Flertal under den Forudsætning, at det lykkes at ramme de nuværende Invalidere. Hvis dette ikke kan ske, vil man ikke kunne fastholde mange af de Forslag, der er stillet, da bliver det nødvendigt at foretage en økonomisk Revision af Loven, ellers vil Lovforslaget ogsaa økonomisk komme til at svæve i Luften og betyde forøgede offentlige Udgifter i Stedet for nedsatte.

Det er muligt, at Afstemningen i Dag

vil føre til det Resultat, at Loven efter anden Behandling faar en saadan Form, at der ikke en Gang i selve Loven staar noget om, hvor stor Invalideringen skal være for Fremtiden. Det maa naturligvis afhjælpes ved Ændringsforslag til tredje Behandling. Men for Resten er der en retfærdig Nemesis i, at Loven kom til at lyde saaledes efter Afstemningen ved anden Behandling, thi Sagen er den, at man kan ikke med nogen som helst Føje sidde her og stemme over, hvor meget Invalideringen skal være i Fremtiden, før man har slaaet fast, om de nuværende Invalidere er urørlige eller de ikke er urørlige; først naar dette er afgjort ved Afstemningen i Dag, først da kan man med fuld Føje mellem anden og tredje Behandling stille Ændringsforslag om, hvorledes det saa skal være i Fremtiden. Dette kræver det økonomiske Hensyn, og derfor er det i og for sig ikke fejl, men i og for sig ganske rigtigt, hvis dette skulde blive Konsekvensen.

Hvad den økonomiske Side angaar, kunde jeg tænke mig, at man foreløbig vilde opretholde de nuværende Præmier og Bidrag fra de forsikrede og Arbejdsgiverne, men henlægge en vis Del deraf, f. Eks. 20—25 pCt. eller saa, til en Fond, som efterhaanden blev større og kunde bruges til, naar den havde naaet en tilstrækkelig Størrelse, successivt at nedsætte Præmierne for de forsikrede og Arbejdsgivernes Bidrag. Efterhaanden som de nuværende Invalidere dør ud eller bliver 62 Aar, bliver jo Statens Udgifter saa meget desto mindre.

Men een Ting forekommer mig i hvert Fald sikker, og det er, at man ikke kan lade de nuværende Invalidere betale de ønskede Beparelser paa Bekostning af deres juridiske og moralske Ret. De Beparelser, man ønsker, og de Nedsættelser i Præmier og Arbejdsgiverbidrag, man ønsker, kan man ikke lade de nuværende Invalidere betale. Det har man jo ogsaa anerkendt ved Militærinvaliderne. Med Sundhedsministerens Billigelse er man jo nu gaaet med til at lade alle de Militærinvalidere, som har varig Understøttelse, beholde denne urørt, uagtet de hverken kan paaberaabe sig Forsikring eller Statens Garanti, for deres Vedkommende er det Understøttelse. Men saa ser jeg ikke, hvorledes man med nogen Føje kan stille de civile Invalidere daarligere end de militære Invalidere, idet de civile Invalidere kan paaberaabe sig, at de med Statens Sanktion er kommet ind under en Forsikring, oven i Købet med Statens Garanti.

Vi ved alle, at det er hæderlig Forretningsmoral at staa ved sine Forpligtelser,